

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2345/2015
15.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Р.Х. из Б.Т., против тужене Х.Д. из Б.Т., коју заступа пуномоћник Љ.П., адвокат из Б.Т., ради измене одлуке о вршењу родитељског права, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр. 381/15 од 03.09.2015.године, у седници већа одржаној дана 15.12.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене Х.Д. из Б.Т., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр. 381/15 од 03.09.2015.године.

Образложење

Побијаном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр. 381/15 од 03.09.2015.године, одбијена је жалба тужене као неоснована и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П2 бр. 301/2015 од 11.06.2015.године, којом је измењена одлука о вршењу родитељског права, виђању и издржавању, садржана у пресуди тога суда П бр. 405/08 од 09.10.2008.године, тако што је малолетна А.Х., рођена 25.01.2005.године поверена ради самосталног вршења родитељског права оцу Р.Х., док је мајка Х.Д. обавезана да доприноси њеном издржавању у износом од 10.000,00 динара месечно почев од 20.04.2015.године па док за то постоје законски услови до 15-тог у месецу за текући месец на руке или текући рачун оца, те уређено да ће се виђање малолетног детета и мајке одвијати у складу са жељом и потребама детета и мајке, а уколико договор изостане одвијаће се првог и трећег викенда у месецу од петка у 18 часова до недеље у 18 часова, друге и четврте среде у месецу од 18 часова до 20 часова, други дан верских и државних празника и прву половину школских распуста у домаћинству мајке уз њену обавезу да дође по дете и уредно је врати у домаћинство оца. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове, а трошкови другостепеног поступка туженој нису досуђени.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је преко пуномоћника из реда адвоката изјавила благовремену и дозвољену ревизију због

свих законом прописаних разлога. Суштином ревизијских навода оспорава се примена материјалног права у ситуацији када је отпао разлог за измену одлуке о самосталном вршењу родитељског права, а то је чињеница да се тужена више не налази на раду у иностранству.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија тужене није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом тужене конкретно се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које у смислу члана 407. ЗПП могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеним чињеницама пресудом првостепеног суда П бр. 405/08 од 09.10.2008.године којом је разведен брак парничних странака, малолетна А. је била поверена на самостално вршење родитељског права мајци, док је отац био у обавези да доприноси њеном издржавању у висини од 20% своје зараде. Одређено је и виђање између оца и малолетног детета. Тужена је током 2009.године засновала ванбрачну заједницу из које је добила 29.12.2009.године малолетно дете А. који је након прекида ванбрачне заједнице такође поверен туженој на самостално вршење родитељског права. У октобру месецу 2014.године одлучила је да потражи посао у Аустрији, па је са тужиоцем постигла договор о преузимању бриге о А. која је прешла да живи у породично домаћинство оца, док је бригу о млађем детету тужене преузела њена мајка. Од тада малолетна А. континуирано борави код оца који је фактички преузео вршење родитељског права, а са мајком је остваривала свакодневни контакт путем интернета или проводећи време заједно када је мајка боравила у Србији. Малолетна А. је емотивно везана за оба родитеља, али се изјаснила да жели да остане у домаћинству оца, а да мајку виђа сходно жељама и могућностима. Тужилац је компетентан родитељ за самостално вршење родитељског права. Потребе малолетне А. утврђене су на новчани износ око 20.000,00 динара месечно, а имовинске прилике оба родитеља омогућавају да сваки од њих доприноси њеном издржавању са по 50%.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови водећи рачуна о најбољем интересу детета у смислу члана 6. став 1. и члана 266. став 1. Породичног закона, уважавајући мишљење детета које је способно да формира своје мишљење и Центра за социјални рад за Општине Б.Т. и М.И. од 03.06.2015.године, усвојили тужбени захтев и изменили одлуку о вршењу родитељског права над малолетном ћерком парничних странака тако што је поверена оцу, као и изменили одлуку о издржавању малолетне ћерке тако да је установљена обавеза мајке да доприноси износом од 10.000,00 динара уз измену одлуке о одржавању контакта мајке са малолетном А. првенствено у складу са жељом и потребама детета и мајке уз одређивање обрасца виђења уколико договор изостане.

Неосновано се ревизијом тужене указује да је отпао разлог за измену одлуке о вршењу родитељског права и других пратећих одлука, обзиром

да се тужена више не налази на раду у иностранству, те да у свему осталом испуњава услове успешног родитељства и максимално је мотивисана за вршење самосталног родитељског права у односу на малолетну А.. Код неспорне чињенице да је и тужена за време самосталног вршења родитељског права била функционални родитељ са адекватним васпитним стилем, као што је то и тужилац, измена одлуке о самосталном вршењу родитељског права била је условљена чињеницом да тужена због рада у иностранству није могла непосредно да самостално врши родитељска права, те је имајући у виду сагласност родитеља да тужилац фактички преузме вршење родитељског права имајући у виду узраст и потребе и жеље детета правилно процењено да је измена одлуке у интересу детета. Изменом одлуке само је усаглашено правно са фактичким стањем вршења родитељског права будући да малолетна А. од октобра месеца 2014.године континуирано борави код оца, те одбијање тужбеног захтева само из разлога што се тужена вратила у Б.Т. не би било у интересу, а ни сагласно жељи малолетног детета, а у спору по тужби за вршење родитељског права суд се првенствено руководи интересом малолетног детета, а не потребама родитеља.

Најбољи интерес детета је правни стандард који се цени према околностима сваког конкретног случаја, а елементи за процену најбољег интереса између осталог су узраст и пол детета, жеље и осећања детета обзиром на узраст и зрелост, потребе детета и то васпитне, затим потребе становања, исхране, одевања, здравствене бриге и друго и способност родитеља да задовољи утврђене потребе. У конкретном случају нижестепени судови су правилно ценили елементе процене најбољег интереса детета који су потврђени прибављеним мишљењем центра у смислу члана 270. Породичног закона уз уважавање мишљења, жеља и осећања детета, сагласно члану 266. став 3. Породичног закона, те је неоснован ревизијски навод да нижестепени судови нису сагледали конкретну животну ситуацију парничних странака.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право, одредбе члана 154, 161. и 162. Породичног закона када су обавезали тужену да доприноси издржавању малолетног детета и одредили модел виђања малолетног детета са родитељем са којим не живи, првенствено омогућавајући одржавање контаката у складу са жељама и потребама, а уколико договор изостане према моделу предложеном од стране Центра за социјални рад кога је суд прихватио.

На основу изложеног, те како ревизијским наводима није доведена у сумњу правилност побијане одлуке, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одбио ревизију тужене као неосновану.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**